Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 29. maja 1907. **Część VII.**

Nr. 40.

U s t a w a

z dnia 20. marca 1907 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o sadzeniu i ochronie drzew przydrożnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Ustawa o sadzeniu i ochronie drzew przydrożnych obowiązywać będzie od dnia 1. stycznia roku następującego po jej ogłoszeniu w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych, z którym to dniem utracą moc obowiązującą dotyczące przepisy istniejące, o ile nie zgadzają się z postanowieniami niniejszej ustawy.

Art. II.

Ustawa niniejsza nie obowiązuje w obrębie gminy miasta Lwowa i Krakowa.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 20. marca 1907.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Ustawa

z dnia 20. marca 1907 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o sadzeniu i ochronie drzew przydrożnych.

§ 1.

Wzdłuż wszystkich dróg krajowych, powiatowych, gminnych I. klasy i publicznych dojazdów kolejowych, mają być posadzone i utrzymane po obu stronach drogi, a w miejscach, gdzie szerokość drogi na to nie pozwala, przynajmniej po jednej stronie rzędy drzew.

Wyjątek stanowią części dróg wiodące przez osady gęsto zabudowane i przez lasy.

Jakie jeszcze inne wyjątki dopuszczone być mogą ze względu na położenie i potrzeby drogi i z uwagi na kulturę gruntów sąsiednich, postanowi w każdym poszczególnym wypadku Wydział krajowy co do dróg pozostających w jego zarządzie, a Wydziały powiatowe co do wszystkich innych w ustępie 1. wymienionych dróg.

§ 2.

Drzewa przydrożne sadzone być mają z reguły na burtach drogi. Tylko w wypadkach, gdzie względy komunikacyjne ten sposób obsadzania drogi drzewami wykluczają, mają być rzędy drzew przydrożnych umieszczone poza rowami drogi.

W myśl tej zasady postanowią władze, zarządzające drogą, czy rzędy drzew przy tej drodze mają być posadzone, względnie uzupełnione na burtach drogi, czy też poza rowami.

§ 3.

1. Obowiązek sadzenia i utrzymywania drzew na burtach drogi ciąży na władzy zarządzającej drogą.

2. Drzewa poza rowami drogowymi obowiązana jest również posadzić i utrzymać władza zarządzająca drogą, jeżeli poza rowem drogowym istnieje pas gruntu przydrożnego, będącego własnością drogi, przynajmniej 60 centymetrów szeroki.

3. Gdzie gruntu przydrożnego, będącego własnością drogi przynajmniej w rozmiarze powyżej podanym niema, obowiązany jest posadzić i utrzymać drzewa przydrożne właściciel gruntu, przyległego do rowu drogi, w terminie i na miejscach, które oznaczą organa wykonujące zarząd drogi (służba drogowa). Gdyby właściciel gruntu przydrożnego mniemał, że posadzenie drzew w miejscach, oznaczonych przez organa wykonujące zarząd drogi, zagraża kulturze jego gruntu, ma prawo wnieść przedstawienie do Wydziału krajowego w terminie dni 14 od dnia zawiadomienia, o ile grunt jego przylega do drogi będącej w zarządzie kraju a do Wydziału powiatowego w takim samym terminie, o ile grunt przylega do jednej z innych dróg autonomicznych w § 1 ustęp 1 wymienionych. Od orzeczenia tych władz nie przysługa prawo dalszego odwołania.

§ 4.

Gdyby w terminie przez organa wykonujące zarząd drogi oznaczonym, względnie w razie wniesienia przedstawienia w terminie podanym w orzeczeniu wydanem przez władze w paragrafie poprzednim wymienione, właściciel gruntu do polecenia posadzenia drzew przydrożnych się nie zastosował (§ 6), wyznaczony mu będzie drugi termin 14-dniowy, a gdyby i ten termin bezskutecznie upłynął, posadzi zarząd drogi drzewa przydrożne na koszt właściciela gruntu. W ten sam sposób postąpi zarząd drogi w wypadku, gdyby właściciel gruntu przydrożnego nie posadził drzew na miejscu takich drzew, które wskutek polecenia zarządu drogi już raz posadzone zniszczały lub wycięte zostały. Koszta poniesione przez zarząd drogi na sadzenie drzew w zastępstwie opornego właściciela gruntu do drogi przyległego wykazane zostaną przez zarząd drogi politycznej władzy powiatowej i ściągnięte od właściciela gruntu w drodze egzekucyi politycznej.

W sposobie sadzenia i utrzymywania drzew przydrożnych zastosuje się właściciel gruntu, do drogi przyległego do wskazówek, jakich na podstawie przepisów niniejszej ustawy i z nią w związku będącej instrukcyi wykonawczej (§ 18) udzielą mu organa wykonawcze zarządu drogi.

§ 5.

Koszta sadzenia i utrzymania drzew na burtach drogowych i na gruntach będących własnością drogi ponosi:

a) na drogach będących w zarządzie Wydziału krajowego fundusz krajowy, względnie specyalny fundusz budowy lub utrzymania odnośnej drogi;

b) na drogach powiatowych fundusz dróg powiatowych, względnie specyalny fundusz budowy lub utrzymania odnośnej drogi;

c) na drogach gminnych I. klasy powiatowy fundusz dróg gminnych, względnie specyalny fundusz budowy lub utrzymania odnośnej drogi. Wyjątek stanowią drogi gminne I klasy w miastach objętych ustawą z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, w których wydatki na ten cel potrzebne, pokryte być mają z miejscowego funduszu drogowego (§ 43 ust. drog.);

d) na publicznych dojazdach kolejowych strony konkurujące w stosunku oznaczonym w § 4 względnie w § 8 ustawy o publicznych dojazdach kolejowych z 15. kwietnia 1881 Dz. u. kr. Nr. 46, w brzmieniu ustawy z 9. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 38.

Dochody z drzew sadzonych na burtach drogowych i na gruntach będących własnością drogi wpływają do właściwego funduszu drogowego.

§ 6.

Koszta sadzenia i utrzymania drzew na gruntach do drogi przyległych, a nie będących własnością drogi, ponoszą właściciele tych gruntów. Dochody z tych drzew należą do właścicieli gruntów z ograniczeniami, zawartemi w § 8 niniejszej ustawy.

Władze zarządzające drogą, zatem Wydział krajowy dla dróg w zarządzie kraju będących, a Wydziały powiatowe dla dróg innych autonomicznych w § 1 ust. 1 wymienionych, mogą ułatwić niezamożnym właścicielom gruntów do drogi przyległych wypełnienie obowiązku posadzenia drzew przydrożnych przez udzielenie bezpłatnie drzewek do sadzenia.

§ 7.

Drzewa przydrożne należy sadzić z reguły w odstępach nie mniejszych, jak 20 metrów od siebie, po obu stronach drogi nie naprzeciw siebie, ale tak, by drzewo z jednej strony drogi i dwa przeciwległe drzewa z drugiej strony drogi tworzyły w przybliżeniu trójkąt równoramienny. Normalnie sadzić należy drzewa, tak na burtach jak i poza rowami w odległości około 20 centymetrów od krawędzi rowu drogowego, względnie około 30 centymetrów od stopy nasypu drogowego. Na wysokich nasypach drogowych sadzić należy drzewa na krawędzi drogi gęsto w odstępach 1—1½ metrów dla utworzenia ochrony dla przejezdnych. Wzdłuż głębokich wykopów drogowych drzew sadzić nie należy.

W terenie górzystym wzdłuż dróg prowadzących stokiem góry sadzić należy drzewa tylko w jednym rzędzie na burcie drogi przeciwległym od stoku góry. Przy drogach, na których burtach stoją słupy połączeń telegraficznych lub telefonicznych, sadzić można tylko drzewa, których wzrost i kształt koron połączeniom tym nie może przeszkadzać; względnie należy

przez obcinanie gałęzi utrzymać te drzewa w rozmiarach dla tych połączeń nieszkodliwych.

Instrukcya wykonawcza (§ 18) do niniejszej ustawy określi szczegółowe przepisy co do rodzaju drzew, jakie przy drogach sadzić należy, sposobów sadzenia i pielęgnowania tych drzew.

§ 8.

Obcinanie gałęzi drzew przydrożnych może być wykonywane tylko w tej mierze, by nie zagrażało dalszemu życiu i rozwojowi drzewa. Właściciel drzewa, posadzonego na gruncie prywatnym do drogi przyległym, jest obowiązany o zamiarze obcięcia gałęzi lub zupełnego wycięcia drzewa przydrożnego uwiadomić służbę drogową (drożnika) z podaniem terminu, kiedy czynność tę wykonać zamierza, tak, by zarząd drogi był w możności wykonanie tej czynności przez swe organa skontrolować, przyczem właściciel drzewa winien przy wykonaniu tej czynności zastosować się do poleceń tych organów. Na miejscu wyciętego drzewa musi być w porze najbliższej dla sadzenia drzew odpowiedniej nowe drzewko posadzone.

Zarząd drogi ma prawo obcinać gałęzie na drzewach przydrożnych, chociażby one były posadzone na gruncie obcym do drogi przyległym, o ile gałęzie te zwieszają się ponad koronę drogi, bez obowiązku zwrotu tych gałęzi lub odszkodowania właścicielowi drzewa. Również liście lub gałęzie spadłe z takiego drzewa na drogę lub rów drogowy ma prawo zarząd drogowy usunąć bez obowiązku zwrotu w naturze lub odszkodowania dla właściciela drzewa.

Drzewo przydrożne, spróchniałe lub grożące upadkiem, chociaż posadzone na gruncie obcym do drogi przyległym, ma prawo zarząd drogowy wyciąć, materyał jednak drzewny, jaki to drzewo po wycięciu przedstawia, winien zarząd drogowy pozostawić na terenie przydrożnym, zatem na krawędzi rowu drogowego, do dyspozycyi właściciela drzewa do pewnego przez zarząd drogi oznaczyć się mającego terminu. Gdyby w oznaczonym terminie drzewa tego właściciel nie zabrał, zarząd drogi usunie je z terenu przydrożnego bez obowiązku odszkodowania dla właściciela drzewa. Analogiczne prawa przysługują właścicielom gruntów do dróg przyległych w stosunku do zarządów drogowych odnośnie do drzew, któreby były przez zarząd drogi posadzone poza rowami drogowymi na gruntach do drogi należących. Mianowicie właściciel gruntu ma prawo z zastrzeżeniem jednak poprzedniego powiadomienia służby drogowej (drożnika), obcinać gałęzie na drzewie, przez zarząd drogi na gruncie drogowym poza rowem drogi posadzonem, o ile gałęzie te zwieszają się ponad jego gruntami, bez obowiązku zwrotu lub odszkodowania zarządowi drogi za wartość tych gałęzi, zastosowując się przy

wykonaniu tej czynności do poleceń zarządu drogi. Ma prawo i to bez poprzedniego uwiadomienia służby drogowej (drożnika) liście, owoce lub gałęzie spadłe z drzewa na jego grunt usunąć bez obowiązku zwrotu w naturze lub odszkodowania dla zarządu drogi. Wreszcie ma prawo drzewo spróchniałe lub grożące upadkiem za poprzedniem jednak uwiadomieniem służby drogowej (drożnika) wyciąć, przyczem materyał drzewny, jaki to drzewo po wycięciu przedstawia, pozostawić powinien na terenie przydrożnym do dyspozycyi zarządu drogi.

§ 9.

Uszkodzenie drzew przydrożnych, które nie powoduje zguby drzewa, jak obcięcie lub obłamanie gałęzi, złamanie lub zabranie palików podpierających drzewo lub innych przyrządów ochronnych, a przy drzewach owocowych oberwanie owocu, karane będzie grzywną od 2 do 10 koron.

Wycięcie drzewa lub skaleczenie takie, które powoduje zgubę drzewa, karane będzie grzywną od 4 do 20 koron. Tym samym grzywnom podpadnie i właściciel drzewa, który przy obcinaniu gałęzi lub wycięciu drzewa nie zastosuje się do zastrzeżeń obowiązujących go przy wykonywaniu tych czynności w myśl § 8 niniejszej ustawy.

Grzywny te mają zastosowanie w wypadkach, które nie stanowią cięższego przewinienia i nie podlegają postanowieniom kodeksu karnego.

Prócz grzywny obowiązany będzie szkodnik zapłacić wynagrodzenie szkody, które oznacza się za każde zupełnie zniszczone drzewo w wysokości 10 koron, a za każdy zniszczony palik lub przyrząd ochronny w wysokości 4 koron. Minimalny ten ustawą niniejszą określony wymiar odszkodowania nie uchyla jednak obowiązku szkodnika do zapłacenia odszkodowania wyższego, jeżeli istotna wartość szkody wyrządzonej przenosi powyżej podane wymiary odszkodowania.

O obowiązku zapłaty i o wysokości wynagrodzenia szkody orzeknie władza, nakładająca grzywnę równocześnie z wydaniem orzeczenia karnego. W orzeczeniu wymienić należy szczegółowo kwoty, jakie przypadają do zapłacenia z tytułu grzywny i z tytułu odszkodowania. Jeżeli poszkodowany żąda wynagrodzenia przenoszącego 30 koron, wtedy w orzeczeniu karnem można mu przyznać tylko wynagrodzenie do 30 koron, a co do reszty wynagrodzenia należy go odesłać do zwyczajnej drogi sądowej.

Za szkody wyrządzone przez dzieci odpowiadają rodzice, za służbę poniżej lat 14 służbodawcy. Za szkody wyrządzone przez zwierzęta odpowiada właściciel lub solidarnie współwłaściciele zwierząt.

§ 10.

W razie niemożności ściągnięcia grzywny, należy ją zamienić na karę aresztu, mianowicie przy grzywnie do 10 koron należy wymierzyć za pierwszą koronę sześć godzin aresztu, a za każdą dalszą dwie godziny aresztu, — przy wyższych grzywnach za każde pięć koron dwanaście godzin aresztu, który w ogóle najwyżej rozciągnąć można do dni 14.

§ 11.

Grzywny wpływają do funduszów ubogich tych gmin, na których terytoryum przekroczenie popełnione zostało, — odszkodowania do funduszu odnośnej drogi, z wyjątkiem odszkodowań za drzewa posadzone na gruncie obcym do drogi przyległym, które to odszkodowanie przypada właścicielowi uszkodzonego drzewa.

§ 12.

Prawo dochodzenia i karania przekroczeń oznaczonych w § 9 niniejszej ustawy, a popełnionych, czy to w gminie, czy na obszarze dworskim, stanowiącym z nią jedną miejscowość, wykonywa w poruczonym zakresie działania naczelnik tejże gminy z dwoma asesorami, zaś w miastach objętych ustawą gminną z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i w gminach objętych ustawą gminną z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 burmistrz względnie naczelnik gminy.

Jeżeli obwinionym o przekroczenie jest właściciel, albo przełożony obszaru dworskiego, lub jeżeli obwinioną jest jedna z osób do przeprowadzenia dochodzenia i wymiaru kary powołanych, wówczas przeprowadzi postępowanie karne polityczna władza powiatowa.

§ 13.

Do nadzorowania i ochrony drzew przydrożnych, obowiązaną jest w pierwszym rzędzie służba drogowa, t. j. drożnicy, drogomistrze i konduktorowie drogowi i t. d., następnie organa policyi miejscowej i polnej i c. k. żandarmerya.

Organa te zatem mają obowiązek pod odpowiedzialnością służbową donieść dotyczącemu urzędowi o dostrzeżonem uszkodzeniu drzewa przydrożnego.

Każdy zatrzymany przez te organa z powodu przekroczenia przepisów niniejszej ustawy ma być powolnym ich poleceniom pod grozą następstw prawnych nieposłuszeństwa władzy.

Jeżeli organa te przydybią człowieka im nieznanego na uszkodzeniu drzew przydrożnych, a zachodzi obawa, iż nie będzie można pociągnąć go później do odpowiedzialności, powinny udać się z nim do najbliższego urzędu gminnego, który przeprowadzi dochodzenie i wyda orzeczenie karne podług przepisów § 12 niniejszej ustawy, chociażby przekroczenie spełnione było na terytoryum innej gminy sąsiedniej.

§ 14.

Od orzeczeń wydanych przez władze gminne według przepisów § 12 tej ustawy ustęp 1 służy prawo odwołania się do politycznej władzy powiatowej. Rekurs należy wnieść na ręce naczelnika gminy w przeciągu 8 dni, licząc od dnia otrzymania wyroku.

W wypadkach, w których polityczna władza powiatowa jest pierwszą instancyą, obowiązują co do rekursu ogólne przepisy.

Przeciw dwom równobrzmiącym orzeczeniom niema dalszego rekursu.

Rekursa przeciw decyzyom i orzeczeniom władz i reprezentacyi, wydanym na podstawie innych postanowień niniejszej ustawy, wnoszone być mają w zwykłym toku instancyi w myśl ogólnych w tej mierze istniejących przepisów. Wyjątek stanowi orzeczenie władzy zarządzającej drogą, wydane w myśl § 3 niniejszej ustawy.

§ 15.

Ustawa niniejsza nie narusza stosunków prawnych, jakie zachodzą co do drzew już istniejących, czy to na burtach drogowych, czy też poza rowami drogowymi. Przepisy jednak niniejszej ustawy, dotyczące ochrony drzew przydrożnych, przepisy karne za uszkodzenia drzew i przepisy ograniczające sposób użytkowania z tych drzew mają zastosowanie i do drzew przydrożnych, posadzonych przed wydaniem niniejszej ustawy i do drzew posadzonych przy wszelkiej kategoryi drogach publicznych, autonomicznych, zatem i przy drogach gminnych II. klasy.

Również mogą być na wniosek Rady powiatowej przepisy powyższej ustawy, dotyczące obowiązkowego obsadzenia dróg drzewami (§§ 1 do 7 ustawy), zastosowane na podstawie uchwały sejmowej i za Cesarskiem zezwoleniem do pewnych lub ewentualnie wszystkich dróg gminnych II. klasy w powiecie.

§ 16.

Ustawa niniejsza nie zmienia ogólnych przepisów o prawie nadzoru władz politycznych państwowych nad wykonywaniem ustaw. Prawomocne uchwały, orzeczenia i zarządzenia, wydane na podstawie tej ustawy, egzekwowane będą na żądanie właściwej władzy autonomicznej przez polityczną władzę powiatową. Wszelkie należytości, przypadające wskutek przedsięwzięcia na podstawie niniejszej ustawy środków przymusowych, a nie uiszczone w terminie oznaczonym, ściągnięte będą drogą egzekucyi politycznej.

§ 17.

Postanowienia § 3 ustęp 3, §§ 6, 8, 9, 10 i 11 mają zastosowanie analogiczne w wypadkach, w których drzewa przydrożne miałyby być posadzone wzdłuż dróg rządowych.

W sprawach, z właścicielami gruntów do drogi przyległych co do obowiązków, jakie na nich ciążą na podstawie powyższych przepisów ustawy, rozstrzygają, o ile chodzi o stosunki wynikłe z obowiązku sadzenia drzew przy drogach rządowych, władze polityczne państwowe w toku instancyi.

Do przeprowadzenia dochodzeń karnych z powodu przekroczeń niniejszej ustawy popełnionych na drogach rządowych, powołane są wyłącznie polityczne władze powiatowe, do których też należy wnosić doniesienia wspomniane w drugim ustępie § 13.

§ 18.

Do ustawy niniejszej wyda polityczna władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym instrukcyę wykonawczą.

Nr. 41.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. kwietnia 1907 L. 34.643, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Krystynopolu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Bug w Krystynopolu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5 lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża obszarowi dworskiemu w Krystynopolu na jeden rok koncesyę z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 49), do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Bug w Krystynopolu, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 42.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 15. stycznia 1907 L. 124.363. w sprawie ustanowienia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Złoczowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47), ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Złoczowie dla dorosłych na 1 kor. 40 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 70 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1907 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 43.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. kwietnia 1907 L. 35.755, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Żywcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Międzybrodzkiej.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Żywcu na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Międzybrodzkiej, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 44.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. kwietnia 1907 L. 34.580, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Wojniłowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Siwce w Wojniłowie.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. ust. kraj. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża obszarowi dworskiemu w Wojniłowie na lat pięć koncesyę z dnia 14. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 46), do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Siwce w Wojniłowie, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 45.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. kwietnia 1907 L 40.659, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Żydaczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Żydaczów-Żurawno.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c k Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Żydaczowie na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Żurawno-Żydaczów, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 46.

Ustawa

z dnia 6. kwietnia 1907, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Husiatynie na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 30.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Husiatynie, zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej zaciągnąć imieniem powiatu pożyczkę w kwocie 30.000 koron, na pokrycie połowy kosztów rozszerzenia budynku szpitala powszechnego w Husiatynie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 6. kwietnia 1907.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 47.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. maja 1907 L. 50.787, względem trwania najmu i terminu wypowiadania mieszkań zajmowanych przez gości kąpielowych w zdrojowisku w Truskawcu.

Na zasadzie § 25 cesarskiego rozporządzenia z dnia 16. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 213, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. Wyższym Sądem krajowym we Lwowie, rozporządza, co następuje:

§ 1.

Celem utrzymywania w ewidencyi pomieszkań do wynajęcia przeznaczonych i dla kontroli sanitarnej, winni właściciele wil i domów zgłosić każdego roku do 15. kwietnia w kancelaryi Zakładu lub inspekcyi zdrojowej liczbę pokojów przeznaczonych do wynajęcia z podaniem ich ceny i czasu najmu.

Jako zasadę przyjmuje się wynajmowanie pokojów tygodniowo, a opłata ma być tygodniowo z góry uiszczoną, z wyjątkiem, gdyby strony zawarły inną umowę.

§ 2.

Zgłoszone pomieszkanie rewidować będzie pod względem sanitarno-policyjnym komisya składająca się z delegata gminy, delegata zakładu zdrojowego i lekarza zdrojowego.

Komisya ta wydaje opinię co do kwalifikacyi pokojów do wynajęcia pod względem sanitarno-budowlanym, wskazuje sposoby do usunięcia dostrze-

żonych braków i wadliwości i za pośrednictwem komisyi zdrojowej odnosi się do Zwierzchności gminnej w Truskawcu o zarządzenie i dopilnowanie usunięcia tych braków i wadliwości.

Komisya zdrojowa prowadząc ewidencyę pomieszkań (§ 1) może gościom kąpielowym zalecać te pokoje (pomieszkania), które komisya rewizyjna uznała pod względem policyi sanitarnej i budowlanej za dobre.

§ 3.

W każdym pokoju przeznaczonym dla gości, ma być uwidoczniony na ścianie lub drzwiach spis mebli i sprzętów oraz cena pokoju, której podwyższać nie wolno.

Spis ten winien c. k. Inspektor zdrojowy opatrzyć swoim podpisem i pieczęcią.

W kancelaryi zakładu należy codzień wyłożyć do przejrzenia wykaz wolnych pomieszkań z podaniem numerów pokoi i ich ceny.

Właściciele wil i domów obowiązani są podawać do wiadomości Inspektora każdą zmianę w liczbie wolnych pokojów.

§ 4.

Gość kąpielowy może wynająć mieszkanie na czas określony lub nieokreślony z usługą, opałem lub bez tych dodatków.

Bliższe warunki i cena najmu zależy od umowy zawartej ustnie lub pisemnie i ta obowiązuje obie strony.

Przy wynajmowaniu mieszkania na czas określony, n. p. na tydzień, 14 dni, 4 lub 6 tygodni i t. p. obowiązuje zawarta umowa i żadna ze stron nie jest obowiązaną do awizacyi mieszkania.

Umowa ustaje z dniem, do którego mieszkanie było wynajęte, chyba że w czasie pośrednim nastąpiło porozumienie się co do dalszego najmu, które jako nową umowę uważać należy.

Okoliczność, że czynsz opłaca się z góry, niema wpływu na treść zawartej umowy najmu.

§ 5.

Właścicielowi raz wynajętego pokoju nie służy prawo podwyższania czynszu przed wygaśnięciem umowy najmu.

§ 6.

W wypadkach wątpliwych co do czasu najmu przyjąć należy za zasadę, że mieszkanie wynajęto na czas trwania zwykłej kuracyi kąpielowej, t. j. na cztery tygodnie, w którym to czasie nie przysługuje właścicielowi prawo podwyższania czynszu.

Siedm dni przed ukończonym czterotygodniowym terminem należy mieszkanie awizować, inaczej umowa pierwotna staje się nadal obowiązującą i tylko za siedmiodniowem wypowiedzeniem może być unieważnioną.

§ 7.

Jako dzień awizacyjny należy uważać dzień wprowadzenia się do mieszkania.

Tydzień liczy się za siedm dni.

§ 8.

W razie wątpliwym co do czasu najmu (§ 6) jeżeli gość kąpielowy wyprowadza się z wynajętego mieszkania nagle bez poprzedniej awizacyi, wtedy ma zapłacić czynsz a) do końca rozpoczętego tygodnia i b) za tydzień następny tytułem straty i nie przysługuje mu prawo bez wiedzy i woli właściciela ani podnajmywać mieszkania innej partyi, ani używać je naprzykład na skład, ani wreszcie nie wolno mu zamykać mieszkania i zabierać klucz ze sobą.

§ 9.

Właścicielowi mieszkania przysłuża prawo żądać zadatku przy wynajmowaniu w wysokości czynszu tygodniowego.

Zadatek przepada na rzecz gospodarza, jeżeli gość kąpielowy nie wprowadzi się do mieszkania w terminie właściwym lub nie zabezpieczył gospodarza w inny sposób co do dalszej zapłaty, właścicielowi przysługuje wtedy prawo wynajęcia zadatkowanego pokoju innemu gościowi.

§ 10.

Jeżeli właściciel wynajętego mieszkania nie dotrzymał zobowiązań przyjętych przy zawieraniu umowy lub nie dostarczył umówionych sprzętów lub jeśli zostanie sprawdzonem, że mieszkanie jest brudne, wilgotne, stęchłe, lub w razie potrzeby nie odrażone, w ogóle jeżeli jest dla zdrowia nieodpowiednie, lub jeżeli się okażą wadliwości zdrowiu szkodliwe, których przy najmowaniu nie zauważono, a których właściciel domu usunąć nie chce lub nie może, wtedy przysługuje lokatorowi prawo wyprowadzenia się bez poprzedniego wypowiedzenia, jednakowoż tylko po przeprowadzeniu dowodu prawdy i po zapłaceniu czynszu za czas zajmowania mieszkania.

§ 11.

W braku pisemnej lub szczegółowej ustnej umowy co do dnia najmu rozstrzyga wątpliwość arkusz meldunkowy lokatora.

Dlatego leży w interesie właścicieli domów aby arkusze meldunkowe podawali lokatorom w ciągu pierwszej doby do własnoręcznego wypełniania rubryk meldunkowych i podpisu.

§ 12.

Właścicielowi mieszkania nie przysługuje prawo żądania od lokatora osobnego wynagrodzenia za zwykłe zużycie mebli, pościeli lub sprzętów.

Osobne odpowiednie wynagrodzenie należy się:

a) za stłuczony lub uszkodzony sprzęt,

b) za częstsze zapotrzebowanie n. p. pościeli i bielizny, w razie ciężkiej lub długotrwałej choroby lokatora, za zużyte lub zniszczone rzeczy pościel, ręczniki i t. p. jeśli przedmioty te stały się do dalszego użytku nie odpowiednie.

§ 13.

Mieszkanie wynajmuje się z reguły z usługą, przeto służba niema prawa żądania osobnego wynagrodzenia w formie napiwków i t. p.

Jako „usługę“ uważa się: sprzątanie i utrzymywanie czystości w pokoju, dostarczanie odpowiedniej ilości wody do picia i umywania się, czyszczenie ubrania i obuwia, jakoteż inne drobne posługi.

Natomiast pranie, prasowanie, naprawianie bielizny lub odzieży, gotowanie, posyłanie za sprawunkami, albo pielęgnowanie chorych nie należy do zakresu zwykłej usługi.

§ 14.

Wszelkie spory między stronami wynikłe z tytułu najmu mieszkania załatwia c. k. Inspektor zdrojowy w drodze kompromisowej.

W razie niedojścia do skutku kompromisu należy odesłać strony na drogę prawa.

Na żądanie i za zgodą stron spornych może Inspektor wydać orzeczenie (osąd).

§ 15.

Każdy gospodarz ma mieć dla lokatorów egzemplarz niniejszego regulaminu.

Dla wygody gości kąpielowych sprzedawany także będzie regulamin najmu mieszkań w kancelaryi zakładowej po 25 halerzy za egzemplarz.

§ 16.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

C. k. Namiestnik:

Potocki w. r.